

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER vershynt s'dingsdags, s'donderdagdags en zaterdags. Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs. Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement is bepaeld op 7 fr. binnen de stad.
 " " " " 8 fr. buiten " "
 Een blad afzonderlyk 20 centimen.
 De aankondigingen, per drukregel. 18 " "
 De reklamen " " " " " " 23 " "

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in hetfransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende Keeren gegeven genieten voordeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 7 MAERT.

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

De begrooting van justicie werd donderdag in de Kamer besproken en M. de Baets reklameerde, te dezer gelegenheid, eene verbetering van traktement voor de parket-sekretarissen en deurwaarders, terwyl hy de kwestie aenraekte van het regt van verkoop door de zaakwaarnemers en 't makelaersregt.

M. Jourret vroeg mededeeling van dokumenten, welke in 1838 over de doodstraf zyn opgemaekt.

M. Van Overloop heeft eenige zeer gegronde opmerkingen gemaekt over den toestand der Vlamingen tegen over de justicie. Wat zal de minister op die waarheid weten te antwoorden? Wy weten het vooraf; maar toch danken wy M. Van Overloop van andermaal aen ons vlaemsch regt gedacht te hebben.

Wat de doodstraf aengaet, M. Van Overloop is van 't gelacht van den geestigen Alphonse Karr: hy wil die straf afschaffen, op voorwaerde dat de heeren moordenaers er in toestemmen het voorbeeld hiertoe te geven!

Yzeren wegen.

Donderdag, by den aanvang der zitting, heeft de heer minister van openbare werken een wetsontwerp neêrgelegd waerby het gouvernement gemagtigd wordt tot het toestaen van:

A. 1° Eenen yzeren weg beginnende aen de grens, by Bouillon, en eindigende aen de pruisische grens, in de rigting van St-Vith, met vertakking van een punt genomen naby Bastogne en uitlopende eenerzyds op de grens van het groot-hertogdom van Luxemburg in de rigting van Wilz, anderzyds naer Hotton, hetzy op de linie van Marche naer Luik door de vallei der Ourthe.

2° Eenen yzeren weg zynen oorsprong nemende in de linie van Namen naer Givet aen het verbindingspunt aen deze linie van die van Marienburg naer Dinant en eindigende te of naby Vielsalm, aen den hooger onder n° 1 beschreven yzeren weg.

3° Eenen yzeren weg zynen oorsprong nemende in dien van Bouillon naer Bastogne en zich te Rochefort verbindende aen de tweede hooger gemelde baen.

Alles volgens de voorwaerden der overeenkomst van 10 january 1863.

B. Eenen yzeren weg vertrekkende van Landen, loopende door Hannut, Hoi en de vallei der Hoyoux en zich verbindende aen den yzeren weg van Namen naer Aerlen.

C. Eenen yzeren weg zynen oorsprong nemende te Piéton, op de linie van Beaume naer Marchienne, en zich verbindende aen die van Manage naer Waver, tusschen de statie van Manage en die van Senefle, met vertakking naer de eerste dezer statien.

D. 1° Eenen yzeren weg vertrekkende van Kortryk en eindigende te Denderleu, langs Audenaerde en Soltegem.
 2° Eenen yzeren weg vertrekkende van Geeraerdsbergen en eindigende te Nieuwpoort, langs Audenaerde, Rooseghem, Ingelmunster en Rousselaere.

E. Eenen yzeren weg van Doornik naer de fransche grens, in de rigting van Ryssel.

F. Eenen yzeren weg van Peruwelz naer de fransche grens, in de rigting van Condé.

Aen de gewoone voorwaerden:

A. Eenen yzeren weg van Antwerpen naer de grens van het hertogdom van Limburg, moeiende zich verlengen tot Dusseldorf.

De oorsprong dezer linie zal eventueellyk te Herenthals kunnen bepaeld worden, onder voorwaerde dat de verlenging van weg voort te spruiten van dit punt tusschen Herenthals en Antwerpen, verwaarloosd zal worden in de toepassing der tarieven.

Eenen yzeren weg van Poperinghe naer de fransche grens, in de rigting van Hazebroek of van een punt liggende tusschen deze stad en Duynkerke.

Art. 3 bemagtigt het gouvernement om aen de maetschappij van den Luiksch-Luxemburgschen yzeren weg eene spoorbaen toe te staen van Beverst naer Hasselt.

Art. 4 keurt de overeenkomst goed in dato van 14 february 1863, wyziging bevattende in wat betreft de rigting van die van 24 mei 1862 betrekkellyk den yzeren weg van Hal naer Aeth.

De wet zal uitvoerbaer zyn daegs na hare afkondiging.

De algemeene discussie over het budget van justitie is vervolgens begonnen. Vyf sprekers hebben het woord gevoerd. Het zyn MM. de Baets en Tack, die gesproken hebben ten voordeele der verhoging van de jaerwedde der parkets-sekretarissen; M. Vander Donckt, die de aandacht van het gouvernement heeft ingeroepen op de noodwendigheid der herziening van de wet op het domicilie van onderstand; M. J. Jourret, die zou willen dat de doodstraf, werd afgeschaft. M. Van Overloop is insgelyk aanbanger der afschaffing van de doodstraf, doch hy verlangt dat de heeren moordenaers het voorbeeld dezer maetschappelyke hervorming zouden tegen.

M. Van Overloop heeft verder zeer gegronde bemerkingen gemaekt aengaende de ongelykheid der Vlamingen voor de geregtshoven in vergelyking met hunne waelsche broeders. Hy heeft insgelyk aen de Kamer een zeer ernstig feit veropenbaerd dat bewyst dat niet al de Belgen voor de

liefelyk mos der tuinen gewoon waren. Ten laetste verkondigde een sterke slag van eenen tak haer, dat zy zich in het woud bevond. Zy waegde het niet den blik op te heffen, uit vrees van door de woedend bewogene twygen nog meer geteisterd te worden. Haestig sprong zy dan ter zyde om zich van de plaats te verwyderen, waer zy het eerste getroffen was. Doch in haren loop stiet zy het hoofd zoo hevig, dat zy met een scherpen schreeuw nederstortte. Thans staerle zy om zich heen en bevond, dat zy aen den voet van een boom was. Afgemat door al die vermoijenissen, besloot zy hier te blyven — daer mogt van komen, wat wilde. In die diepe moedeloosheid meende zy den dood als een welkomen vriend te mogen begroeten. Maar de droeve wist niet, wat sterke zucht tot het leven den mensch is ingeschapen en wat kracht om het te behoeden nog in haer toefde. Na eenigen tyd daer doorgebragt te hebben, voerde de wind een verward geraes tot haer over. De verbeelding fluisterde haer toe, dat dit het geluid van menschen stemmen was, en de vrees riep: Vlied! uwe vervolgers naken, en zullen u dooden. De ontsteltenis hernieuwde hare krachten en zy stond haestig op. Zonder de talryke hindernissen te tellen, worstelde zy door takken en struiken; haer mantel werd aen flarden gescheurd, haer gelaet ontving menige wonde en de zachte handen waren bloedig opengereten. Maar niets konde haren voorang sluiten; gelyk de gekwetste hinde den naderenden jager ontvliedt, reple zy zich om eene veilige schuilplaats te bereiken. Maar eindelyk was het haer onmogelyk nog eene schrede te doen. Met een langgerekten zucht, welke uit den bodem haers harten opsteeg, liet zy zich op den doorwekten grond zakken en wilde het gelaet in de handen doen rusten. Maar nu ontwaerde zy eene kleverige stoffe aen wang en vingers en bemerkte, tot haren schrik, eerst nu, dat zy bloedde!... De smart uitte zich niet meer — het was te veel, haer

wet gelyk zyn. Een persoon is door het assisenhof van Brabant veroordeeld geworden wegens feiten die de schandigste onzedelykheid bewyzen. In stede van zyne straf te Vilvoorden te ondergaen, is hy op pistool in het gevang der Kleine Karmelieten gebleven, hetgeen tweemaal onwettig is.

Senaet.

De Senaet heeft donderdag over de begrooting van oorlog gehandeld, en by deze gelegenheid heeft M. Cassiers zeer gegronde de politiek van het ministerie van oorlog aengerand. Volgens hem — en wie zou niet met hem instemmen? — is de gewapende onzydigheid van Belgie, eenen onzin, aengezien de mogendheden de onafhankelykheid van Belgie hebben gewaarborgd.

Eenvoudige waarheden vinden in Belgie, by onze tegenwoordige regeerders, geenen ingang meer en het oud vlaesch gezond verstand wordt niet meer in aenmerking genomen! Men wil en zal eene militaire mogendheid worden, om alzoo onze nationaliteit te redden, en men vergeet, dat het zoogezegde redmiddel al te zwaar is om te dragen, en de nationaliteit by de eerste gelegenheid de beste zal zinken en vergaen!

MM. Cassiers — en ook MM. Joostens en Michiels-Loos — hebben geprotesteerd tegen het Noorder-kasteel, dat zonder regt, een zoo dreigend karakter aenneemt voor onze stad; maar M. Chazal heeft zoowel voor wat de citadel, als de verandering der uniform in de kavalerie betreft, verklaerd, dat alles... op zyn best is toegegaen — en onze twee senateurs hebben goedsgeroemd het hoofd gebogen en laten 't water alweer gerust over den dyk loopen!

De onderhandeling over den afkoop van den Scheldetol is op goeden weg; Rusland heeft zich dezer dagen by Engeland gevoegd.

M. Coomans schryft in zyn weekblad een kurieus artikeltje over de werkzaamheden in de sektiën der Kamer, en ligt een hoekje van de gordyn omhoog:

« Wat het voorbereidend werk der sektiën aengaet, dit wordt, God weet hoe! gedaen door eenige piepjonge en nauwgezete representanten, zonder welke het parlementaire machien niet meer loopen zou.... Het werk der sektiën staet enkel voor memorie (of parade) in de *Annales*. Het gebeurt zoo geheimzinnig, zoo droeviglyk in de sombere kabinetten langs de straet, dat de meeste

bart was overstelpt, en dan weigert de mond het lyden te vertolken, of liever, de tong is magteloos. Aklus werd niet een enkele klaegtoon vernomen, en men zou gewaend hebben, dat zy dood was. De natuer heelt echter wonderbare heelmiddelen, en verkwikt het ligchaem op geheimzinnige wyze. Maar het beste kruid worden door de jeugd en de godsdienst verschaft en heet: *Hoop*. Die liefelyke starre flikker met een zoeten glans en voert den geest tot God. — Omtrent twee uren had de bedroefde daer gezeten, en langzamerhand gevoelde zy zich opgewekt tot het leven. Zy ging de gebeurtenissen na, en herinnerde zich de laetste woorden van den getrouwen Steven; zy streelde zich met de verwachting zynen komst. Maar eensklaps bedacht zy, dat hy reeds lang daer moest gekomen zyn, en vreesde dat hy een verkeerden weg had genomen. Maar dan weder trooste haer het vermoeden, dat hy door eene of andere oorzaak belet was geworden zyne woning te verlaten, maar nu, zoo spoedig het hem mogelyk was, tot haer zoude snellen. Doch, helaes! de tyd verstreek en niemand verscheen. De uren waren haer eeuwen, nimmer nog was haer de nacht zoo lang voorgekomen. Trouwens, zy had nog niet gewaekt, dan wanneer een schoon feest haer de rust deed vergeten — en in de vreugde vervliet de tyd zoo snel, ja al te snel!... De storm was gaen liggen, de regen had opgehouden te vallen, maar de orkaen des rampspeeds was voor haer niet gestild, en bloedige tranen stroomden onafgebroken in haren boezem. Door de breede takken zag zy de nevelen des nachts verdwynen en de gryze sluijer des aanbreekenden dageraeds zich uitspreiden; doch het rouwfloers werd niet van haren geest weggetrokken, en de schemering eener betere toekomst verhielde hare ziel niet. — Daer klikt plotseling een verwyderd gefluit haer in de ooren, het nadert, nadert snel, komt steeds digter, houdt stil op korten afstand, naekt weder meer, is op het

DE JONKVROUW,

DOOR EDUARD HOFBERG.

(Vervoly)

In die akelige gesteltenis hief zy de schreiende oogen ten hemel. Gevee enkele star blonk troostend aen het uitspansel, het was daer alles even duister als in hare bedrukte ziel. Maar toch drong nog een vriendelyke lichtstraal tot haer: het was eene vonk der heilige godsdienst. Toen sprak zy met sidderende stem:

— Heere, myn God! verlaet my niet in dezen uitersten nood, ontferm U myner naer de uitgestrektheid uwer barmhartigheid. O, myn Vader! bescherm my onder de vleugelen uwer liefde en almacht; verlos my uit de benauwdheid, welke my ontvangende heeft.

Die bevende tonen werden door het stormgeloel verstikt, en voor geen menschenoor vatbaer, al was dat daer aanwezig geweest, om ze op te vangen, maar toch weergalmden zy in den hemel voor den troon des Alwyzen, van wien alleen redding konde komen. Maar de tyd der beproeving was nog niet verstreken, zy had nog slechts weinige dropelen gesmaekt uit dien bitteren kelk, welken zy tot den bodem ledigen zoude. Langzaam trad zy verder. Het lieve hoofd, dat zich fier moest verheffen, was jammerlyk gebogen, hare gansche schoone gestalte werg nedergedrukt onder het droeve wigt van den rampspeed. Nauwelyks wetende waer zy hare voeten plaetste, ging zy immer voort. Maar dikwyls vond zy een hinderpael: nu eens een zwaren steen, of boomstammen, die haer teeder ligchaem kneusden, en haer een pynlyken gil ontrukten, dan weder gleeed zy in een ondiepen, met water gevulden kuil en verstyfde hare fyns voeten, welke alleen aen de zachte tapyten der zalen of het